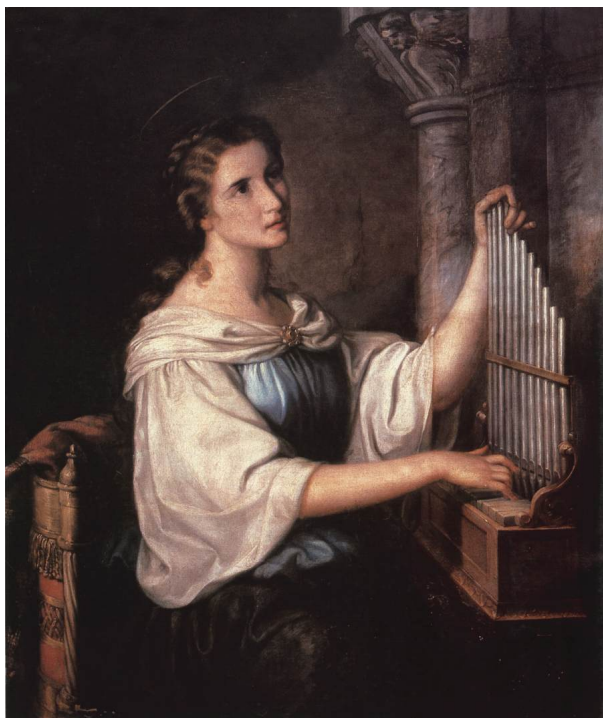

Cecília (más néven: Cicelle, Célia) római ókeresztény szűz és vértanú (+250 körül, Róma), aki a középkor végén lépett a *Tizennégy Segítő Szent* csoportjába, s egy ártatlan fordítási hiba következtében — mely szerint az esküvőjén ő maga játszott az orgonán —, más értelmezés szerint “

szíve a lakodalmi muzsika közepette is csak az Úrnak énekelt

“, lett a szent zene védőszentje. 545 óta november 22-én ünnepeljük.

Történetkritikailag lehet kifogásokat támasztani Cecília történetével szemben, mégis ez a törékeny, ifjú szűz vértanú igen nagy tiszteletnek örvend. Élete közismert, és a középkor vége óta a római zarándokok valamennyien találkozhattak szobrával a trasteveri templomában. Nyíltan és komolyan senki sem vonja kétségbe, hogy Stefano Maderno Cecília élethű képét alkotta meg híres szobrában. Ugyanis egy felirat ma is hirdeti, hogy Sfondrati Paulus bíboros ebben a formában és helyzetben látta Cecília holttestét, amikor 1599-ben, a bazilika renoválása alkalmával számos tanú előtt fölnyitották a szarkofágot.

Rampolla bíboros azonban alaptalanul másként vélekedett, amikor háromszáz évvel később egy hasonló helyzetben megtagadta az engedélyt a szarkofág fölnyitásához. Akkor ugyanis a sokáig minden kétség nélkül elfogadott Cecília-legenda annyira a tagadás és a kritika keresztüzében állt, hogy a neves jezsuita történész, Delehaye szerint „az egész római hagiográfia legbonyolultabb kérdése” volt.

Az új római kalendárium is kifejezi fenntartásait. S hogy Cecília ünnepét nem törölték a naptárból, az csak annak a széles körű tiszteletnek köszönhető, amely a nép oldaláról mutatkozott, s amelynek következtében Cecíliát már a 6. században fölvelték a szentmise római kánonjába.

Az irodalmi szövegek fiatal leányként mutatják be Cecíliát, akiben a nemesi származás, a testi szépség és az erények ékessége szokatlan harmóniában találkozott. Hitének jeleként állandóan a szívéen viselte az Evangéliumot, és arannyal átszőtt ruhája alatt durva szőrből készült ciliciumot hordott. Szülei úgy határoztak, hogy feleségül adják Valerianushoz, s e tervet Cecília az akkori szokások szerint nem változtathatta meg. Így a családja rangjához illően készült a házasságra.

Abban azonban reménykedett, hogy kiszemelt vőlegénye tiszteletben fogja tartani Krisztus iránti szerelmét. Így várta a menyegző napját, és szíve a lakodalmi muzsika közepette is csak az Úrnak énekelt. Amikor kettesben maradt férjével, föltárta előtte a Király titkát: egy angyal őrizi féltékenyen a szerelmét és teste szűzi tisztaságát; erről maga Valerianus is meggyőződhet, ha ifjú feleségének szíve szerelmét tudomásul veszi. A még pogány Valerianus egy föltétellel fogadta el Cecília magyarázatát: ha ő is meglátja az angyalt. De megfenyegette Cecíliát, hogy ha ez nem történik meg, hazugságáért megöli.

Cecília erre azt válaszolta: megláthatod az őrző angyalomat, ha megkeresztelkedsz! Valerianus teljesítette e föltételt. A Via Appián a harmadik mérföldkőnél koldusok vártak rá, és elvezették Urbán pápához. Ez az ősz aggastyán megkeresztelte és fehér ruhában küldte vissza Cecíliához. Hazatérve a szobájukban meglátta felesége őrző angyalát, aki liliomból és rózsából -- a szüzesség és a vértanúság jelei -- font koszorút helyezett mindkettőjük fejére. Ezután megkérdezte Valerianust, mit kívánna a leginkább. Ő testvérének, Tiburtiusnak a megtérését kérte. Az ég segítségével Cecília Tiburtiust is megnyerte a hitnek, s a gögös római ifjú megtért az addig annyira megvetett keresztények közé. Cecília azt mondta neki, hogy csak akkor ismeri el sógorának, ha Urbán megkereszteli őt is.

November 22. - Szent Cecília, a zene védőszentje

Írta: Administrator

2016. november 21. hétfő, 09:55

